

PKK 08—09

Diferente

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus.	s. 3–5
Onnettomuudesta onneen, Anna Myllymäki	s. 6–9
Kirjoittajan esittely	s. 10
Kiusallinen ruokatunti, Anna Myllymäki	s. 11–13
Monta tapaa kirjoittaa, Martti Isotalo	s. 14–17
Kirjoittajan esittely	s. 18
Erilaisuuden hyväksymisestä, Martti Isotalo	s. 19–21
Pari sanaa erilaisuudesta, Suvi Seppälä	s. 22–24
Kirjoittajan esittely	s. 24–25
Elämän suuria pohdintoja, Suvi Seppälä	s. 26– 28
Viikon seitsemän päivää, Päivi Haanpää	s. 28–30
Opettaja valokeilassa	s. 30

Pääkirjoitus

Edessäsi lepää pohjanmaan kirjoittajakoulun (tuttavallisemmin PKK) opiskelijoiden lopputyö vuosimallia 2009! Neljän erilaisen ihmisen polut yhtyivät Ilmajoella, Etelä-Pohjanmaan opistolla, laajojen peltoaukeiden keskellä. Yhdessä sukelsimme erilaisten kirjoitustapojen kiehtovaan maailmaan ja muotoilimme omaa kirjoitettavaa minäämme. Oppaana meillä oli vastuopettajamme Päivi, joka kuljetti luokkaamme eteenpäin pitkin vuotta onnistuneesti eikä kukaan pudonnut kyydistä. Opetus oli ensiluokkaista! Kiitokseksi siitä pyysimme suunnannäyttäjäämme kirjoittamaan julkaisuumme yhden tekstin. Hän tarttuikin tilaisuuteen innokkaasti ja työn hedelmät saatte lukea julkaisumme lopusta. Vuodessa meidän luokkamme sisällä tapahtui paljon: vanhoja opiskelijoita lopetti, uusia tuli tilalle, tiedonkulku hieman takkuilijne. Keväällä hieman repaleinen porukkamme kuitenkin lopulta tiivistyi, kun opiskelijoita ei enää tullut ja mennyt. Sen seurauksena luokastamme tuli yhtenäisempi. Kaikki muutkin asiat järjestyivät mallikkaasti.

Valitsimme julkaisumme teemaksi erilaisuuden, sillä se on asia josta riittää puhuttavaa ja joka yhdistää meitä toisiimme. Ainakin ajattelun tasolla ”olemme kaikki erilaisia ja siksi arvokkaita”. Väännelimme ja käännelimme julkaisumme asettelua moneen suuntaan, mutta lopulta kuitenkin se yhteinenkin sävel löytyi ja päättötyömme muotoilu sai kaikkien osallistujien suosion. Työ oli haastava, koska en ainakaan itse ole koskaan aikaisemmin kirjoittanut mitään sellaista, joka varmasti julkaistaisiin jossakin mediassa. Täytyi miettiä tarkoin mitä julkaisuun voi kirjoittaa ja mitä ei. Yllätyin hieman siitä, että minut valittiin lehtemme päätoimittajaksi. En ole koskaan oikein tykännyt olla esillä tai antaa käskyjä tms. Siksi rooliin asettu-

minen ei tuntunut kovinkaan helpolta minulle. Onneksi sain kirjoitustyöni kuitenkin kunnialla päätökseen ja komennettua ”alaisiani” sen verran, että tämä julkaisu valmistui ajoissa. Itselläni on hieman ”produktiivisen” viimetingan vikaa, mutta onneksi tässä tapauksessa sain tekstini palautettua ajoissa. Emme olisi saaneet julkaisuamme kokoon ilman opettajaamme Päivi M:ää. Hän antoi asiantuntevia neuvoja lehtemme rakentamiseen ja olemme siitä hänelle kiitollisia.

Vuoteemme mahtui paljon erilaisia tunteja ja opettajia. Jokainen meistä neljästä keräsi eväitä oman kirjoitusvälinepussinsa täytteeksi ja löysi varmasti myös omia, uusia tapoja kirjoittaa tekstejä. Itse pidin kaikista kursseista, mutta erityisesti vaihtuvin vastuuopettajamme Päivin vetämästä fantasiakurssista sekä kirjailija Terhi Rannelan nuortenromaanikurssista. Fantasiakurssilla saimme heittäytyä ja olla hetken aikaa vaikkapa toisessa todellisuudessa, jos niin halusimme. Tontut, ritarit ym. fantasiahahmot seikkailivatkin onnistuneesti tarinoissamme ja meillä oli hauskaa tekstejä lukiessa.

Nuortenromaanikurssilla uppouduimme oppiaineen nimen mukaisesti nuorten maailmaan ja kirjoittelimme mielenkiintoisista asioista. Tunnit olivat mukavia ja kuluivat aina kuin siivillä. Nuortenromaanit rupesivat kiinnostamaan ainakin minua entistä enemmän ja sain paljon mielenkiintoisia lukuvinkkejä. Kesällä luen varmasti ”Sieppari ruispellossa”, tai ainakin kovasti suunnittelen niin. Onhan se romaani, joka aloitti tien tasoittamisen nuorten romaania varten.

Dramatisointi Anneli Kannon ohjauksessa oli vaativaa työtä. Siitä huolimatta oli mukavaa päästä dramatisoimaan näytelmä kolmesta lastenkirjasta kurssikaverin kanssa. Näytelmämme sai kiitettävästi esityksiäkin opiston auditorion lavalla. Eikä yleisöäkään puuttunut. Voisi siis sanoa, että onnistuimme työssämme hyvin. Kirjailija oli myös tyytyväinen työmme tulokseen. Se oli oman kouluvuoteni huippukohhta. Koskaan aikaisemmin tekstini ei ole saanut moista näkyvyyttä eikä varmaan

enää saakaan, vaikka eihän tulevaisuudesta voi tietenkään koskaan tietää etukäteen.

Kesä kolkuttaa jo oven takana. On toisaalta haikeaa jättää tuttu opiskelijaryhmä ja lähteä kohti uusia ulapoita seikkailujen toivossa, mutta se vain on aina kevään henki – vanha loppuu ja jokin aivan uusi alkaa. Erilaisuus ja vastakohtaisuus ovat selkeästi esillä aina tähän aikaan. Mikä siis sopisikaan lukemiseksi paremmin kuin PKK:n erilaisuudesta kertova lopputyö? Sitähän minäkin! => Rattoisia lukuhetkiä!

Päätoimittaja Anna Myllymäki

Onnettomuudesta onneen

”Mikko! Otahan Tähtiotsan ohjat. Minun on mentävä sisälle syömään”, lida neiti komensi Mikko-renkiä aurinkoisella tallipihalla. ”Tietysti neiti, aivan kuten haluatte. Oliko teillä mukava ratsastusretki tänään?”

www.imageafter.com

Muokannut: Anna Myllymäki

Mikko-renki kysyi ystävällisesti ja ojensi kättään lidan pitelemiä ohjia kohti. ”Oli oikein mukavaa, kiitos kysymästä. Tähtiotsa on totisesti ansainnut kauransa”, lida-neiti vastasi, antoi ohjat rengille ja taputti hevostaan hellästi kaulalle. Mikko hymyili neidille ja lähti sitten verkkaisesti taluttamaan Tähtiotsaa kohti tallia. lida puolestaan suunnisti askeleensa päärakennuksen suuntaan.

Hiekka narskui ikävästi lidan saappaiden alla hänen kävellessään kohti ruokasalia. Siinä kävellessään hän katseli ympärilleen ja huomasi samassa tytön, joka kantoi kädessään suurta vesisankoa. ”Tuo vesisanko näyttää todella painavalta. Miksei kukaan auta tuota tyttöä?”, lida-neiti ajatteli ja huusi tytölle: ”Hei siellä! Tarvitsetko apua?” Sankoa kantava tyttö pysähtyi äkisti ja nosti katseensa äänen suuntaan. ”Neiti! Minulleko te puhutte? Onko jokin hätänä?” lida hämmästytti: ”Minullako? Ei, haluaisin vain tietää, tarvitsetko apua kun sankosi näyttää painavalta?”

”Me piit olemme vankempaa tekoa, kuin miltä näyttää. Kiitos vain tarjouksestanne, mutta en tarvitse apua”, vesisankoa kantava tyttö sanoi ja jatkoi matkaansa

kohti kyökkiä.

www.freeimages.co.uk/index.htm

Muokannut: Anna Myllymäki

” Miksi sinun oikeastaan edes täytyy tehdä työtä? Miksi sinä et voi ratsastaa niillä ja pelata palloa, kuten minäkin teen?” Iida ihmetteli katsellessaan sankoa raahaavaa tyttöä.

” Koska minä olen palvelija, joka tekee niin kuin kartanon herra, rouva ja neiti käskvät ”, tyttö vastasi kävellessään.

” Niin, mutta miksi? ” Iida-neiti ihmetteli.

” Koska teidän isällänne on suurempi talo kuin minun isälläni ”, tyttö vastasi.

” Ahaa. Olisinko minä siis palvelija, jos teillä olisi isompi talo kuin meillä? ” Iida-neiti kysyi nenäänsä nyrpistäen.

” Todennäköisesti ”, palvelustyttö vastasi hymyillen.

” Hmm... Sinä olet viisas. Mikä sinun nimesi on? ” Iida-neiti kysyi tytöltä.

” Solja Oliverintytär, palveluksessanne ”, tyttö esittäytyi, laski sangon maahan ja suoristi selkänsä.

” Minä olen Iida Maria Lehmus ”, Iida-neiti vastasi hymyillen.

” Hauska tutustua teihin neiti ”, Solja sanoi.

” Iida-neiti! Tulkaahan syömään nyt heti ennen kuin ruoka jäähtyy! ” kuului samassa huuto kartanon sisältä.

” Kokki huutaa. Minun täytyy mennä. Tavataan taas pian Solja Oliverintytär, minä lupaan ”, Iida-neiti sanoi ja lähti juoksemaan kohti ruokasalia.

” Olkaa kiltti älkääkää kertoko isällenne että tapasimme, tai muuten hän häätää meidät pois täältä ”, Solja aneli ja Iida nyökkäsi hyväksymisen merkiksi.

” Viimeinkin! Lapsi-kulta. Missä ihmeessä sinä oikein olit? Luulimme jo, että sinulle on tapahtunut jotakin kamalaa. Olemme joutuneet odottamaan ruoan kanssa aivan kyllyksi ”, Iidan äiti Loviisa päivitteli.

www.freeimages.co.uk/index.htm

Muokannut: Anna Myllymäki

” Olin ulkona pelaamassa palloa enkä kuullut, kun kokki huusi ensimmäisen kerran ”, Iida valehteli silmät kirkkaina, sillä hän ei halunnut paljastaa uutta ystäväänsä.

” Aivan kuin jättäisit jotakin kertomatta. Kakista ulos tytär niin pääsemme vihdoinkin syömään. Minulla ei ole koko päivää aikaa syödä ”, Iidan isä Eerik kovisteli.

Nuori neiti pelästyi isänsä äänensävyä niin pahoin, ettei hän voinut olla kertomatta keskustelustaan Solja Oliverintyttären kanssa. Kuullessaan tapahtuneesta, Eerik raivostui: ”Mitä sinä oikein teit?! Nyt se palvelijanhupakko saa kyytiä! Missä on vitsakimppuni? Tyttö lentää perheensä kanssa meidän mailtamme ensi tilassa. He eivät selvästikään arvosta käskyjämme. Tuokaa palvelijakirjani! Ja sinä, nuori neiti olet arestissa siihen saakka kunnes osaat käyttäytyä kuten kilttien neitojen kuuluukin ”,

” Enkö saa edes ratsastaa Tähtiotsalla? ” Iida kyseli hädissään.

” Et! Minulta meni ruokahalu. Tuokaa iltatee myöhemmin huoneeseeni ”, Eerik vastasi vihaisena ja nousi pöydästä.

Salin ovella seisonut kamaripalvelija kauhistui isännän sanoja ja lähti heti viemään sanaa eteenpäin Solja Oliverintyttären pahan teon seurauksista. Ensimmäiset korvat hänen kertomukselleen löytyivät keittiöstä. Kokit kauhistuivat, jättivät lopputyöt apupojilleen ja lähtivät levittämään sanaa eteenpäin. Ei kulunut kymmentä minuuttiakaan kun tarina saavutti jo Soljan Susana-äidin korvat. Susana työskenteli navettapiikana ja kuullessaan huhun perheensä erottamisesta, hän meni aivan suunniltaan eikä vähään aikaan tiennyt, mitä tehdä. Lopulta hän kuitenkin rauhoittui ja lähti et-

www.imageafter.com
Muokannut: Anna Myllymäki

simään tyttärtään, voidakseen kertoa hänelle huonot uutiset. Susanan mies Oliver oli korkeassa asemassa, sillä hän oli kartanossa pehtoorina, joten putoaminen takaisin pohjalle olisi varmasti kamala järkytys. Puolen tunnin kuluttua juorun liikkeelle lähdöstä koko kartano tiesi tapahtuneesta ja jännitti miten pehtoorin perheelle oikein kävisi.

Samaan aikaan Loviisa rauhoitteli miestänsä: ”Kultaseni. Rauhoituhan nyt! Suuttuminen ei tee hyvää sydämelle ja mitä palvelijatkaan siitä ajattelevat? Pehtoorin perhe on aina ollut kuuluaista työväkeä eikä heidän tuloksissaan ole ollut valittamisen sijaa. Sukusi tavat ovat lapsellisia. Talon väen on tietenkin puhuttava palvelijoidensa kanssa. Sillä tavalla sovitaan asioista. Jos kommunikaatioon käyttää pop-pakonsteja, ennemmin tai myöhemmin käy huonosti, kuten nyt. Tässä talossa alkaa tästä päivästä asti vallita uusi hallitus. Palvelijoiden kanssa puhutaan vapaasti ja kuuntelemme myös heidän mielipiteitään asioihin, joita emme kunnolla osaa. Lidaseni, menehän harjoittelemaan flyygelin soittoa. Karoliina? Syömme myöhemmin. Tarjotkaa palvelijoille tästä ”,

Eerik kuunteli kärsivällisesti vaimonsa saarnan ja hyväksyi siinä olevan itua. Hän ymmärsi viimein kuinka lapsellisia hänen noudattamansa käyttäytymistavat kommunikaation osalta olivat ja päätti tarttua vaimonsa ehdotukseen. Jäänrikkoja Soljasta tehtiin Iidan kamarineiti. Tytöt juttelivat yhdessä kaikesta ja heistä tuli ylimmät ystävykset. Siitä päivästä lähtien koko kartanon elämä koheni. Elämä perheensä sisällä kuin ulkonakin oli rauhallista eikä isännällä ollut enää sydänongelmia. Hän alkoi jopa viihtyä pehtoorinsa kanssa. Loppu hyvin, kaikki hyvin. Väärinkäsitykset korjaantuivat ja ilmassa vallitsi sopusointuisuus.

Anna Myllymäki

Me Ilamo...

Hola! Olen Anna Myllymäki, 19-vuotias nuori nainen Kuortaneelta. Olen aina ollut kiinnostunut kirjoittamisesta, joten kun en saanut heti lukion jälkeen korkeakoulupaikkaa, päätin käyttää välivuoteni rakkaan harrastukseni parissa. Olen tyytyväinen päätökseeni, sillä olen vuoden aikana oppinut paljon uutta, esimerkiksi sen miten henkilöitä luodaan ja kuinka tekstiin luodaan jännitteitä. Kirjoitan mieluiten fantasiaa ja erilaisia romanttisia tekstejä.

Suurena haaveenani on päästä yliopistoon opiskelemaan Suomen kirjallisuutta. Siksi teinkin PKK:n tuntien ohella myös kirjallisuuden perusopinnot. Lisäksi kirjoittamisen perusopinnot kuuluivat automaattisesti koulutukseemme. Avoimessa yliopistossa opiskeleminen osoittautui mielenkiintoiseksi kokemukseksi, vaikka esseiden kirjoittaminen aluksi vähän vaikeaa olikin tarinoita janoavalle ihmislapselle. En pitäisi mahdottomana ajatuksena vaikkapa kirjallisuuden aineopinnotkin tekemistä, mikäli koulun ovet eivät toisella yrittämälläkään aukea.

Suosittelen PKK:ta lämpimästi kaikille ihmisille, jotka ovat kiinnostuneita kirjoittamisesta ja haluavat saada eväitä oman kirjoittamisensa kehittämiseen. Samalla myös kirjallisuudenlajien tuntemus kasvaa ja tutustuu uusiin ihmisiin. Teksteistä saatava palaute on kehittäväää ja opettajien tehtävät mielenkiintoisia. Lukuvuoden alussa on ns. lämmittelykurssi, jossa virittäydytään kirjoittamisen maailmaan toden teolla. Mielestäni se oli mielenkiintoinen ja loi mukavasti pohjaa tulevalle vuodelle. Otan varmasti ne muistiinpanot vielä joskus esiin. Tarttukaa rohkeasti tilaisuuteen opiskella kirjoittamista lakeuksien keskellä!

Anna Myllymäki

www.freeimages.co.uk/index.htm

Muok. Anna Myllymäki

www.freeimages.co.uk/index.htm

Muokannut: Anna Myllymäki

Kiusallinen ruokatunti

Linjasto oli pitkä ja metallinen. Minja, tyttö jonka pitkät ruskeat hiukset oli sidottu lettisaparoiksi sivuille, vilkaisi ruokalistaa. Päässään hänellä oli hopeasankaiset silmälasit, jalassaan mustat farkut ja päällään valkoinen huppari. Tänään oli tarjolla perunamuusia ja jauhemaksapihvejä, hän huomasi. ”Njam!” Minja ajatteli, sillä hän piti kovasti jauhemaksapihveistä perunamuusin kera. Hän siirtyi linjastolla nopeasti eteenpäin kohti pihvejä antaen tilaa perässään tulevalle jonolle.

Etsiessään itselleen istumapaikkaa täynnä olevan ruokalautasensa kanssa, pitkä ruokapöytä kiinnitti Minjan huomion. Se oli ns. ”tyttöjen pöytä”, jonka ääressä 8-luokkalaiset diivat normaalisti viettivät ruokatuntiaan. Nytkin siinä istui viisi tyttöä, jotka juttelivat keskittyneesti toistensa kanssa. Minja katsoi tyttöjä kaiho silmissään. ”Voisinpa mäkin istua tuossa pöydässä, mutta ei mua kukaan niistä koskaan huomaa kun olen sellainen kuin olen. Olispa Hennariikka täällä. Se saa aina mut hyvälle tuulelle. Toivottavasti se pääsee pian pois sairaalasta”, Minja ajatteli ja istahti ruokasalin reunalla olevan pienen pöydän ääreen. Vetäessään tuolin alleen, tyttö huomasi sattumalta ruokajonossa ihastuksensa Ronin. Minjan sydän jätti yhden lyönnin väliin ja hänen kätensä tutisivat hieman. ”Voih, tuolla se on! Miksei se koskaan huomaa mua?” Minja kyseli itseltään ja joi kulauksen maitoa rauhoittuakseen.

Samaan aikaan Roni seisoj ruokajonossa ja odotti vuoroaan, jotta pääsisi tiskille ottamaan ruokaa. Edellisellä tunnilla hänellä oli ollut fysiikkaa ja vaikeat kaa-

vat risteilivät yhä hänen päässään. ”Hei Ronsku. Arvaa kuka istuu yksin tuolla sivupöydässä?” Ronin kaveri Otto kuiskasi äkkiä ystävänsä korvaan.

”En tiedä, sun Liisako?” Roni vastasi välinpitämättömästi, vaikka olikin jo nähnyt Minjan sivusilmällään.

”Älä viitti. Minja siellä on eikä Liisa”, Otto sanoi.

”Ai, mitä sitten?” Roni kysyi ihmeissään.

”Sähän voisit mennä juttelemaan sille.”, Otto ehdotti.

”Älä huuda! Miehet ei juttele, ne toimii”, Roni sanoi närkeästyneenä ja otti tarjottimen.

”Niin, no sitten meet syömään sen kanssa samaan pöytään”, Otto käski.

”Äh, mitä kaikki siitäkin ajattelis”, Roni mutisi ja otti salaattia.

”Ei ne mitään sano. Kaikkihan tietää, että sä tykkäät siitä”, Otto vakuutti.

Tuumasta toimeen, Roni tosiaankin istahti Minjan kanssa samaan pöytään syömään. Tilanne oli hyvin kiusallinen puolin ja toisin. ”Apua! Mistä nyt tuulee, miksi se tuli mun kaa samaan pöytään? Mitä mä sanon sille?!” Minja panikoi ja yritti epätoivoisesti keksiä jotain sanottavaa Ronille. Tytön sydän hakkasi kiivaasti, hänellä oli vaikeuksia keskittyä syömiseen ja lisäksi hänen suussaan muodostunut yhtään sanaa yrityksistä huolimatta. Ruokapöydässä oli hiiren hiljaista. Kumpikaan nuorista ei sanonut mitään vaan keskittyi ainoastaan omaan ruokannokseensa. ”Oonkohan mä jotenkin epäkohtelias tai jotain?” Minja pohdiskeli ja tarkkaili sivusilmällä Ronin ulkomuotoa. Pojalla oli vaaleat, kiharat hiukset, siniset silmät, ruskea pitkähihainen paita ja siniset farkut. Tytön mielestä poika näytti hyvältä ja hän huokaisi raskaasti mielessään.

”Miten Otto saakin aina puhuttua mut ympäri! Tää on ihan kamala tilanne... Minja näyttää paremmalta näin läheltä kuin kaukaa katottuna... Miten mä koskaan

www.imageafter.com

Muokannut: Anna Myllymäki

pystyn kertomaan sille... Ei, en mä pysty... ” Roni tuskaili ja keskittyi sitten taas annoksensa tuhoamiseen. Yleensä Roni tuli hyvin toimeen tyttöjen kanssa, hän vitsaili ja kertoi kuulumisia, mutta Minja oli eri maata. Poika ei vain saanut tytön lähellä sanaa suustaan. Hänen sydämensä alkoi jyskyttää ja käntensä vapisivat. Otto oli valottanut Ronille, että hän oli ihastunut Minjaan! Aluksi Roni ei voinut uskoa koko asiaa, Minjahan oli aivan eri maailmasta kuin hän. Tyttö oli ujo ja syrjäänvetäytyvä siinä kun poika taas oli suosittu ja puhelias. Miten niin erilaisista ihmisistä voisi koskaan tulla mitään?

Viimein Minja sai lautasensa tyhjäksi. Hän nousi pöydästä, loi viimeisen silmäyksen Roniin ja lähti sitten viemään astioita kärryille. Ruokatunti jäi kuitenkin kummittelemaan hänen mieleensä pitkäksi aikaa. Mitä pojan käytöksen takana oli? Voisiko Roni olla oikeasti ihastunut häneen, joka oli tykännyt Ronista koko kahdeksannen luokan ajan?

Anna Myllymäki

Monta tapaa kirjoittaa

Jos kaikki ihmiset olisivat samanlaisia, maapallo olisi aika tylsä paikka elää. Keskustelua asioista ja arvoista ei tarvittaisi ollenkaan. Kaikki olisi itsestään selvää: tämä on kaunista, tuo on rumaa, se on väärin, nämä ovat oikeita mielipiteitä.

Tämä on esimerkki turhasta ajattelusta, joka ei johda minnekään. Tuli vain aloitettua kirjoitus tajunnanvirralla niin kuin PKK:ssa on opetettu. Antaa mennä -metodi on hyvä keino päästä alkuun. Se vie yleensä metsään, mutta tekstiä voi korjailla jälkeinpäin.

Metsään mentiin nytkin. Minun piti kirjoittaa erilaisuudesta eikä samanlaisuudesta. Edessäsi olevan julkaisun teema on siis erilaisuus. Ei samanlaisuus, kuten tajunnanvirta yrittää väittää. Tuliko tämä nyt selväksi? No ei se mitään. Yritä kuitenkin jatkaa lukemista.

Kirjoittajakoulu on koonnut julkaisun Päivi Martikkalan teknisessä ohjauksessa ja Päivi Haanpään painostuksen alaisena. Painostuskeino on ovela. Päivi H. ei käske, hän sanoo vain linkkaavansa sivut luettavaksi kaikille mahdollisille ja mahdottomille tahoille.

Julkisuuden pelossa yritän vääntää kirjoituksen, joka on kykyjeni yläpuolella. Jos en pysty ylittämään itseäni, ei hyvältä näytä. Mutta ei tuota kannata murehtia. Pian kirjoitus on kaikkien halukkaiden arvioitavana, mutta minä olen jo kaukana. Balanilla saakka.

Edellinen lause on arveluttava. Kirjoittajan pitää pystyä vastaamaan tekstistään.

Siirrän siis Balkanin reissun syksyyn ja pidän kännykän auki. Eihän vieraasta numerosta tulevaan soittoon tarvitse vastata. Ja akku voi mennä tyhjäksi, kaikkea voi sattua...

Taas meni väärin. Kolmen pisteen lopetus on Kristiina Wallinin mielestä teennäinen ratkaisu. Ajatuksen jatkumisen voi osoittaa muutenkin, mutta se vaatii kirjoittamisen taitoa. Kristiina liituilee taululle lyriikan tehtävän ja osoittaa jatkumon kolmella pisteellä.

Opettaja punastuu vain hennosti, pyyhkii pois kaksi pistettä ja mutisee jotain ”älä tee niin kuin”... Sitähän sattuu, mutta selväksi kurssilla tulee runon ja sen kielen voima. Runous uudistaa ilmaisua tiivistämällä ja rikkomalla kieltä. Näin ainakin ymmärsin.

Tajunnanvirta ei mene pois päältä, ja minä seuraan kiltisti mukana. Eteen heijastuu kuva K-rakennuksen luokasta ja pöydän takana istuvasta kovaksikeitetyn herkästä hahmosta. Anneli Kanto tähdentää täsmällisyyden merkitystä kirjoitustyössä ja aikatauluissa.

On menossa dramatisoinnin ensimmäinen oppitunti, jonka opettaja aloitti reilusti myöhässä. Hän selvittää, että ylivoimainen este on hyväksyttävä syy aikataulun venymiseen. Tietyö Tampereen ja Ilmajoen välillä yllätti ja hidasti matkaa.

Sitten päästään itse asiaan. Katri Tapolan lastenkirjat alkavat muuttua näytelmäksi. Huomaan, että dramatisointi on monivaiheinen kirjoittamisen laji, josta en tiedä yhtään mitään. Pikku hiljaa selviää, että kirjoittaminen on uudelleen kirjoittamista. Käsikirjoituksen toisen version jälkeen sanansa sanoo ohjaaja Kimmo Kovanen.

Hänen ohjeittensa siivittämänä syntyy kolmas versio. Se näyttää kelpaavan kirjailijalle ja ohjaajalle näyttämölle sovittamisen pohjaksi. Kirjoittajien työ on tehty.

Dramatisointi on mielenkiintoinen prosessi. Erityisen viehättävää on tapahtumien kuljettaminen dialogin avulla, koska se poikkeaa niin paljon proosakerronnasta. Tässä tulee eteen valinnan paikka: Opiskelenko jatkossa draamaa vai proosaa? Vai molempia?

Päädyn kertovaan tekstiin ja koen tämän kouluajan pahimman tappion. En sen vuoksi, että valitsen proosan. Vaan siksi, että joudun jättämään draaman. Syynä ohjelman karsimiseen on se, ettei päähän mahdu kaikki mitä on tarjolla. Proosan opettelussa on riittävästi tekemistä.

Yksi kirjallisuuden lajityypeistä on romanttinen viihde. Täytyy myöntää, ettei se ole minun lajini. Romantiikka ei oikein istu omiin käsityksiini rakkaudesta. En edes osaa määritellä, mikä on romantiikan ja rakkauden ero. Vai onko niillä eroa ja kuka sen määrittelee.

Kirjoitan kuitenkin novellin, josta tulee aika erikoinen. Opettaja tulkitsee sen inho-realistiseksi kauhuksi. Ilmeisesti en tajua genren ydintä parhaalla mahdollisella tavalla. Että se siitä, pitää vielä treenata.

Vähän on epäilevä tunnelma ennen fantasia-kurssin alkamista. Mutta pelko on turha. Mielikuvitus pääsee kahleista ja maailman voi nähdä sellaisena kuin haluaa, satuilu on kivaa. Samalla fantasia toimii tehokkaana työkaluna, tapana lähestyä vakaaviakin ongelmia.

Pettymys on romaanikurssin peruuntuminen, koska Taija Tuomisen maineikas

opetustapa jää suurelta osin kokematta. Onneksi hänen opastuksellaan päästään ” Muistojen matkaan ”. Elämäkertakurssi on kiinnostava tietoisuus minulle taas uudesta kirjoittamisen alueesta.

Nuorten romaani tökkää pahasti jo aiheena. Syynä on tietenkin se, että itse olen nuori vain mieleltäni (Maallinen tomumaja täytti juuri 59 vuotta). Edes Terhi Rannelan innostava ja kannustava opettajan ote ei tuo aihetta läheiseksi.

Nyt herää väkisin kysymys, olenko nuori edes hengeltäni. Jos en pääse kiinni nuorten mieleen ja kieleen, olen kalkkeutunut ukko. Niin sen täytyy olla. Yritän poistaa epäilyt kirjoittamalla romaanin ensimmäisen luvun ja synopsiksen. Saa sitten nähdä.

Nämä ovat päällimmäisiä muistikuvia kuluneesta lukuvuodesta Pohjanmaan kirjoittajakoulussa. Turhia kehumatta voi sanoa, että PKK:n opetus luo valmiuksia kehittyä kirjoittajana. Koululla on annettavaa kaikille, harrastajasta ammattilaiseen.

Tuoreen kokemukseni mukaan PKK on erilainen koulu. Se annostelee teoriaa niin paljon kuin on pakko. Pääosassa on kirjoittaminen, johon ei ole valmista kaavaa. Taidon voi oppia vain kirjoittamalla. Oikealle tielle auttaa ohjattu itsenäinen työ, josta saa asiantuntevaa palautetta.

Martti Isotalo

Tavoitteena romaani

Olen fiktiivisestä kirjoittamisesta innostunut journalisti, joka haluaa kirjailijaksi. Sanomalehteä opin toimittamaan sukeltamalla kloppina suoraan käytäntöön ilman peruskoulutusta. Kaikki osaamiseni olen hankkinut kantapään kautta 35 vuoden aikana.

Samalla asenteella lähdin opettelemaan romaanin kirjoittamista. Freelancerin töiden ohella ajattelin polkaista markkinoille kirjan, mutta projekti tökkäsi pahasti. Kaunokirjallinen teksti on aivan eri juttu kuin lehtiteksti, eikä päteviä neuvonantajia löytynyt mistään.

Niinpä löin hanskat tiskiinkin, mutta unelma romaanista ei jättänyt rauhaan. Fiktio kummitteli mielessä niin kuin se oli tehnyt kymmenien vuosien ajan. Minun oli pakko yrittää uudelleen ja todeta taas, etten osaa enkä jaksa.

Umpisolmu aukesi vuoden 2008 alkukesällä Alajärven kirjastossa. Olin hakemassa taustoja johonkin juttuun, ja silmään sattui Etelä-Pohjanmaan opiston esite. Siinä se oli: Pohjanmaan kirjoittajakoulu kaikille kirjoittamisesta kiinnostuneille.

Vähän epäilytti, sillä eihän fiktiivistä kirjoittamista voi opettaa. Ei romaanin tekemiseen ole valmista kaavaa. Lyhyen miettimisen jälkeen päätin kuitenkin kokeilla. Ei siitä haittaa voi olla ja välivuosi pitkän työrupeaman jälkeen tekee hyvää.

Lukuvuosi Ilmajoella muutti käsityksen kirjoittamisen opiskelusta. Se on järkevää, sillä koulutuksen ansiosta kaikkien aloittelijoiden ei tarvitse toistaa samoja virheitä sukupolvesta toiseen. Erityisen hyödyllistä PKK:ssa on asiantunteva palaute, joka ohjaa oikeille jäljille.

Nyt olen paljon valmiimpi yrittämään omaa romaania. Jos kirjaa ei ala kuulua, se ei ole koulun vastuuopettaja Päivi Haanpään vika. En kuitenkaan mainitse Päiviä nimeltä, ettei mene imeläksi. Riittää, että häntä muistetaan lämmöllä muissa yhteyksissä

Martti Isotalo

<http://www.freeimages.co.uk/index.htm>

Erilaisuuden hyväksyminen tekee elämästä iloisemman

<http://www.freeimages.co.uk/index.htm>

Elämä on tulvillaan ristiriitoja, joita aiheuttaa ihmisten erilaisuus. Monet ajautuvat napit vastakkain vain siksi, etteivät halua ymmärtää toisiaan. Konflikti voi syntyä ilman sanallista kosketusta. Joskus riittää, että toisen ulkoinen olemus ärsyttää jostakin syystä.

Ulkonäkö, outo kieli tai esimerkiksi joku vamma ovat huonoja perusteita tuomita lähimmäinen elämään helvetissä. Asenne on kestämaton kenen hyvänsä kannalta. Syrjivässä yhteisössä asuu pelko, sillä kaikki ovat alttiina joutumaan syrjinnän kohteeksi.

Erilaisuuden hyväksyminen tai vähintään sen sietäminen on välttämätöntä, jotta kaikilla olisi parempi elämä. Esimerkiksi opiskelu on kaikkien suomalaisten perusoikeus. Jos kouluun on vaikea mennä kiusaamisen pelossa, systeemissä tai ihmisissä on jotakin vialla.

<http://www.freeimages.co.uk/index.htm>

Syrjään sysätty ihminen voi menettää itsetuntonsa.

Ja mitä erilaisuus loppujen lopuksi on. Se on vanhemmilta saatuja geenejä, ympäristön vaikutusta, rohkeutta olla oma itsensä. Se on myös raadollista taistelua valasta ja asemasta yhteiskunnassa. Erilaiset intressit kohtaavat kaikilla tasoilla

Tämä on luonnollinen osa inhimillistä elämää, sillä kaikilla yksilöillä ja ryhmillä on omat, usein itsekkäät tavoitteensa. Onneksi demokraattinen järjestelmä kanavoivasti ristiriitaiset impulssit turvallisiin uomiin. Yhteisillä pelisäännöillä törmäyksistä voidaan selvitä sivistyneesti.

Erilaisuus on arkipäivää yhteisöjen sisällä, mutta myös eri alueiden ja kulttuurien välillä. Eurooppalainen ihminen on vieras ilmiö Afrikassa ja päinvastoin. Jos totutusta poikkeava persoona saa olla oma itsensä, hänen itsetuntonsa pysyy terveenä.

Suvaitsevaisuus antaa mahdollisuuden myös oppia. Eri kulttuureista ja oloista tulevilla ihmisillä on varmasti annettavaa toisilleen, jos ennakkoluulot eivät tyrmää keskustelua. Erilaisuuden hyväksyminen on keino avata uusia näkökulmia asioihin.

Erilaisuuden teema liitelee niin korkeissa sfääreissä, etten pysy mukana. Pelkään että ajatus karkaa ja lähtee harhailemaan niin kuin sillä on tapana. Mutta kaiken uhalla kerron vielä Paulista. Hän pärjää muiden ihmisten, mutta ei aina itsensä kanssa.

Pauli on äärimmäinen esimerkki erilaisesta ihmisestä. Hänen mielensä täytti äsken 20 vuotta, mutta ruumis on pian kuusikymppinen. Hirveä yhdistelmä, sillä keho ei aina pysy mielen vauhdissa. Se on nytkin menossa nukkumaan, mutta mieli on lähdössä lenkille.

Tilanne aiheuttaa vääjäämättä sisäisen ristiriidan Paulin olemuksessa. Ongelma on samantapainen kuin sotien synnyssä. Ensin osapuolet vetävät eri suuntiin ja sitten ne törmäävät yhteen ikävin seurauksin. Paulin sisällä on alkamassa törmäysvaihe.

Jos sota pääsee syttymään, voittajasta ei ole epäselvyyttä. Molemmat riitapukarit kärsivät tappion. Ruumis yrittää liikaa ja päätyy lepoon ja letkuihin sairaalan vuodeosastolle. Mielen hoito- ja lepopaikka on toisessa sairaalassa.

Paulin itsensä kannalta on siis erittäin tärkeää, että törmäys saadaan estettyä.

Ruumiin ja mielen on ymmärrettävä paremmin toisiaan, koska ne joutuvat elämään samassa yhteisössä. Ruumiin täytyy treenata ja mielen on kasvettava itsensä ikäiseksi.

Paulin fyysinen osa lähteköön lenkille ja mieli hillitköön itsensä. Se voi ihan rauhassa katsella maisemia ja morjestella tuttuja, kun ruumis rehki kykyjensä mukaan. Jos lenkki ei ole liian raskas, molemmilla on sen jälkeen hyvä olla.

Sauvakävelystä väsyneen ruumiin nukkuessa mieli saa irrotella niin kuin tahtoo. Se voi käydä vaikka Timbuktussa kaljalla, eikä ruumis häiriinny ollenkaan. Se on vetreässä kunnossa hyvin nukutun yön jälkeen ja aamukahvi virkistää myös mielen.

Yhteistyö kasvattaa Paulin osat hyväiksi kavereiksi. Ne ottavat vihdoinkin huomioon toistensa tarpeet ja kyvyt. Avoin yhteenotto on vältetty ja Paulista on tullut ehjä kokonaisuus, joka tietää mahdollisuutensa ja rajansa elämän kaikilla alueilla. Ja kunnioittaa muiden tavoitteita..

Martti Isotalo

PARI SANAA ERILAISUUDESTA

Erilaisuus. Tuo kovin paljon painava sana, joka on suorastaan ahdistava kaikille ihmisille tässä maailmassa. Kaikki eivät todellakaan halua olla erilaisia. Heidän mielestään on hienoa kulkea samanlaisissa vaatteissa bestiksien kanssa, he haluavat olla taviksia. Toiset ovat luonteeltaan värittämiä ja haluavat olla samaa mieltä kaikesta ettei vain syntyisi konflikteja. Mutta kuinka ihmisestä saadaan erilainen? Onko tähän olemassa jokin luokittelu? Millä perustellaan tavallinen? Itselläni on selkeä kuva siitä millainen on tavallinen ihminen. Mutta erilaista on todella vaikea arvioida. Ihminen voi olla monella lailla erilainen. Yleensä väitetään, että ihminen joka on erilainen, on jollain tavalla päästään vialla. Miksi? Tiedän monta tapausta jotka eivät vain yksinkertaisesti viihdy ihmisten seurassa. Se tekee teistä erilaisia. Ja heistä puhutaan kylän pahimmassa räkälässä kuinka he ovat suorastaan pelottavia koska he eivät ikinä puhu kellekään mitään tai eivät koskaan käy missään. Toinen paha juttu on ihonväri. Jos olet vähänkin vääränvärinen ja muutat jonnekin pikkukylään, niin varmasti saat pitkiä katseita. Niinkuin Pekossa aikanaan. Ja myönnetään, itse karsastan ihmisiä jotka ovat jollain lailla erilaisia vaikka itsekin olen. Ihmisluonto vain on sellainen. Olen ennakkoluuloinen. Ja silti en hyväksy itseäni kritisoitavan.

Minä haluan olla erilainen. Olen aina ollut. Olen kokeillut hiuksissani piilokaljusta shokkiväreihin olevaa skaalaa, kuuntelen musiikkia hevistä iskelmään sekä pukeutumiseni on aina ollut hieman kummallista, käytän mm. maastohousuja. Mutta silti, olen samanlainen massanhukkuja kuin muutkin. Hei oikeesti, shokkivärit hiuksissa on jo vanha juttu! Ja ei mitään piilokaljuja kun kaikki pois. Valitettavasti näyttäisin pallopäiseltä syöpäpotilaalta ja minun pitäisi pakoilla poikaystäväni ainakin puoli vuotta.

Minulla on kolme tatuointia. Ensimmäiseni hankin 18-vuotiaana joka on (yllätys yllätys!) TRIBAALI. Varmaan 90 % tatuoinneista on tribaaleja. Onneksi kyseinen

tribaali on hieman outo, sillä se on peilikuva.

Olin toisella ja kolmannella hieman fiksumpi ja ihostani löytyy kelttiläisiä symboleita. Eli olen pakana. Jee, sekin on todella erilaista. Ihmeellistä mutta totta, ihmiset eroavat kirkosta nopeampaa vauhtia kuin uusia uskontoja ehtii kehittyä. En ole myöskään kuulunut kirkkoon (todella omaperäistä sekin), mutta liityin takaisin kun elämässäni tapahtui ihmeellinen käänne. Et kiitokset vaan Jullelle.

Ajattelin olevani erilainen kun hommaisoin lävistyksiä. Provinssirockissa vuonna 2008 konttasin lävistysbussiin ja paisutin kieleni ja kulmani. Ja mitä totesinkaan. Varmasti joka toisella nuorella on kulmalävistys. EI! teki mieleni kiljua. Kaikki mikä on mielestäni omaperäistä, kuuluu suureen massaan. Olenko minäkin onneton massaanhukkuja? Miksi minun täytyy kapinoida tätä kaikkea vastaan, enkä vain voisi antaa periksi? Minäpä kerron teille. Jos ihminen on tavallinen, se surettaa minua. En ymmärrä ihmisiä jotka ovat vain hiljaa nurkassa, ja myöntyvät kaikkeen koska eivät vain uskalla sanoa ei kiitos. Heillä ei tunnu olevan mielipiteitä koska he ovat hiljaa. Ja se on sääli, koska varmasti nämä ihmiset haluaisivat sanoa jotain.

Kun olin lapsi, halusin jediksi. Tähtien sodat olivat maailman parhaita elokuvia. Halusin nostella tavaroita ilmaan ajatuksen voimalla ja omistaa lasermiekan. Sekä olisin halunnut ”jeditakin”, sellainen ruskea jossa on järkyttävän kokoinen huppu. Halusin niin kovasti olla hyvä. Halusin myös paljon muutakin. Halusin aina osata taikoa tai yleensäkin elää maailmassa jossa kaikki olisi toisin. Olisin voinut asua ewokkien kanssa Endorin metsäkuussa. Minä olin erilainen lapsi. Valitettavasti jouduin turhan usein kaiken sellaisen keskelle, mikä vaikutti minuun entistä enemmän. Siitä lähti pitkä ja vaikea tie aikuisuuteen. Onneksi voin kadota tästä maailmasta lukemalla Harry Potteria tai Sormusten Herraa.

Mutta onneksi kaikki ihmiset ovat erilaisia. Vaikkakin sanonta ”kaikki erilaisia, kaikki samanarvoisia” suoraan sanottuna kusee tässä maailmassa. Mutta pikku-

hiljaa, onhan jenkeissäkin nyt musta presidentti. Ehkä minäkin jonain päivänä lakkaan olemasta ennakkoluuloinen ja heitän kaikki koruni pois. Sekä lakkaan värjäämästä hiuksiani oudon väriseksi. Mutta totuus on; turha luulla että luopuisin minuudestani. Minähän näytän tältä ja ajattelen näin hautaan asti jos minua itseäni huvittaa. On jokaisen oma asia miltä tahtoo näyttää, ja mitä ajattelee. Sitä ei kukaan meiltä voi varastaa. Arvostakaa sitä ettei toista sinunlaistasi ole.

Suvi Seppälä

LUOMISEN TUSKAA

Olen Suvi Seppälä, 22-vuotias nykyinen ilmajokinen. Rakastan kirjoittamista, siksi tulinkin PKK:lle. Turhan usein kuitenkin kärsin luomisen tuskasta. Siksi olen tasapainottanut elämäni koulun ja töiden välillä ravaamiseen. Olen ammatiltani maaseutuyrittäjä ja tällä hetkellä olen töissä Faba sika Oy:llä Tuomikylän karjuasemalla. Joskus törmään siihen että osaavatko juntitkin muka kirjoittaa. Kyllä minä osaan. Osaan myös paljon muutakin mitä moni ei osaa. Osaan ajaa traktorilla, puimurilla ja osaan lypsää lehmiä. Sekä sikoja mutta siitä ei sen enempää. Alun perin minusta piti tulla hevostenhoitaja. Mutta elämä kääntyi kummallisiin suuntiin.

Haaveenani olisi jatkaa kirjoittamisen aineopintoja. Toinen haaveeni on että minusta tulee ison tilan emäntä. Luultavasti molemmat niistä toteutuvat. Poikaystävälläni on tila josta jatkaa, ja jos saan inspiraation opiskella itsenäisesti, niin varmasti opiskelen.

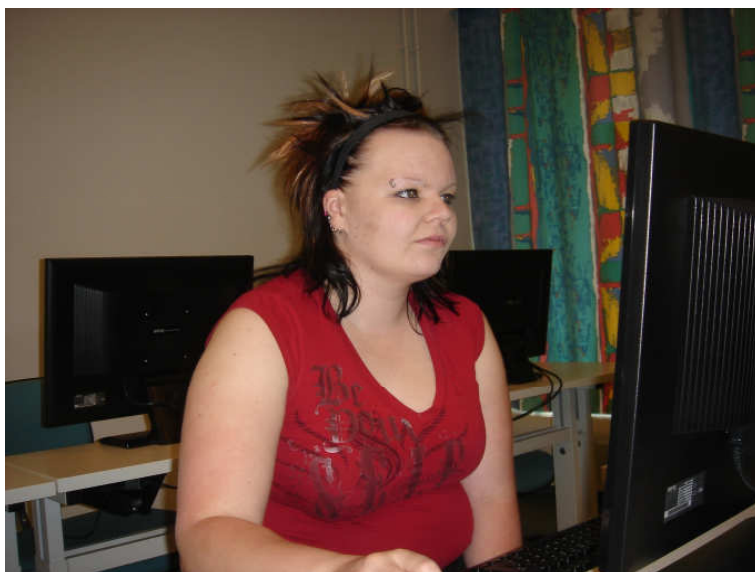
Tullessani PKK:lle en oikein tiennyt mitä odottaa. Aloitin vasta tammikuussa, ja saman tien aloitimme Romanttisen viihteen kurssilla. Olen aikamani lukenut Harlequineja ja muuta hömppää ja kauhistelin kuinka kurssista selviän. Yllätyksekseni romanttinen novellini sai hyvät arvostelut, toki korjaamista jäi vielä paljon. Ehkä joskus teen siitä kunnan kirjan. Omistan sen sitten ryhmälleni. Erityisesti Isotalon

Martille, jonka kehu ”jos kaikki tekstit olisivat tällaisia, niin varmasti olisin fani”, jäi lämmittämään mieltä. Tämäkin toki riippuu siitä kuinka ikinä jaksan enää keskittyä siihen. Tai sitten se vain unohtuu muistojen unholaan.

Haluaisin myös olla kolumnisti. Totesin sen Vapaan kirjoittamisen kurssilla. Rakastan sarkasmia ja itseironiaa. Ainoastaan niin selviän elämän vaikeista tilanteista. On erittäin helppoa kertoa kuinka baari-illan jälkeen näyttää turskalta. Tai kuinka pukee paitaa päälle ja se on samanlaista kun yrittäisi pukea nakinkuorta ylleen. Viimeisimmällä shoppailureissullani kävin läpi varmaan 30 housut joihin en ollut tyytyväinen. Se on masentavaa. On helppoa kirjoittaa ongelmista joista moni muukin kärsii. Ehkä vielä joskus kirjoitan kirjan joka on niin sarkastinen ja itseironinen, että se saa huonot arvostelut pelkästään sen takia. Ehkä ja ehkä.

Hyppiäkseni asiasta toiseen, voin suositella PKK:ta kaikille. Olen kehittynyt kirjoittajana, ja pienessä ryhmässä on helppo arvostella toisten töitä. Kritiikki on edelleen kova pala, mutta enköhän vielä joskus kestä sen. Jos vain kiinnostusta kirjoittamiseen riittää, niin ehdottomasti kannattaa hakea opiskelemaan. Yksi aika elämästä joka ei unohdu koskaan. Kiitokset Päiville ja ryhmälleni kuluneesta keväästä.

Suvi Seppälä

ELÄMÄN SUURIA POHDINTOJA

Minulla oli hirveä ongelma mistä kirjoittaisin. En jaksaisi aina kirjoittaa kovin vakavista aiheista, vaan mietin jos kirjoittaisin suorastaan hömppää tänään. Olen väsynyt, koska aloitin työt tänään ja mieleni tekee kirjoittaa randomilla jostain aiheesta josta kukaan ei uskoisi minun kirjoittavan. Siispä kirjoitan yllättävästi muumeista suosikikseni nousseesta Muumipapasta.

Olen jollain lailla pitänyt Nuuskamuikkusta muumien parhaimpana hahmona, koska olen pystynyt samaistumaan hyvin tähän elämäntyylisiin. Yksinäinen erakko joka ei kuitenkaan ole yksinäinen. Ei pysy paikoillaan ja miettii asioita hyvinkin syvästi. Tunsin hyvin paljon samaa vapaudenkaipuuta. Siihen asti kunnes aloin seurustelemaan.

En ollut edes ajatellut Muumipappaa kovin kummoisena hahmona kunnes eräällä tunnilla keksin kaikilla kirjailijoilla olevan sisäinen Muumipapan. Muumipappa on hyvinkin eriskummallinen tapaus. Taiteilijasieluksi sellaisia kutsutaan. Löydän itsestäni monia piirteitä joilla voin samaistua Muumipappaan. Luomisen tuska, ikäkriisit, seikkailunhalu. Ja mikä parasta, Muumipappa omistaa niin voimakkaan tuskarin että pappa lentää seinään kun ampuu jotain.

Turhan usein löydän itseni työpöydän äärestä huokailemasta kun ajatus ei kulje. Jos kirjoittaisin paperille, olisi roskikseni varmasti täynnä rypistettyjä papereita. Tuijottasin ikkunasta pihalle tylsistyneenä ja kaipaisin seikkailuja. Luultavasti piimahtaisin samalla lailla että valvoisin yöt ja kuntoilisin hullun lailla. Ja kun unohtaisin hattuni jonnekin, kokisin ikäkriisin jonka takia rupeaisin miettimään että jäisiköhän päänikin matkan varrelle jos se sattuisi olemaan irtonainen.

Yleisestikin ottaen muumit ovat fiksuja. Ihmisillä olisi paljon opittavaa muumien

elämäntavoista, tosin en usko siihen että lapset olisivat sen onnellisempia jos eivät kävisi koulua. Vilijonkkahan väittää Muumipeikon ystävineen olevan kapinallisia koska he ei ole saaneet kunnan kasvatusta.

Jos olisin muumi, minkälaista elämäni olisi? Luultavasti hyvin erilaista kuin nyt. En olisi luultavasti koko ajan pahalla päällä koska työt stressaavat minua. Ei tarvitsisi herätä aikaisin, eikä olisi kiirettä minnekään. Myöskin eräs nimeltä mainitsematon työtoverini olisi luultavasti hiihtänyt pois koska tähän aikaan ei ole enää lunta.

Kuitenkin, elämä on julmaa ja kaikki ei ole aina kivaa. Löydän usein elämästäni puutteita. Voisin syödä vähemmän koska paisun kuin pullataikina, joudun olemaan lokakuuhun asti erossa poikaystävästäni joka on kesän töissä kotonaan ja kaiken lisäksi sisäinen kelloni on vieläkin sekaisin kummallisten työaikojeni takia, enkä enää viitsi laittaa ihmisten ilmoille.

Muumit eivät ajattele negatiivisesti. Miksi siis minun pitää? Kaiken lisäksi minulla ei edes ole pahoja ongelmia. Voin hyvin tiputtaa painoani ja kesän lopussa näyttää Lara Croftilta. Näen poikaystäväni kuitenkin joka viikko. Varmasti kohta pystyn taas elämään normaalia elämää enkä ole niin kuin haamu Marjaanan haudalla. Ja voi harmi jos ilmajokilaiset näkevät meikäläisen ilman meikkiä, on se kamalaa.

Loppupohdintana ajattelin käpertyä poikaystäväni kainaloon, tukka pystyssä ja sopivasti lihavana katsomaan muumeja. Ja syödä kaikkea maailman mässyä. Paskat siitä! On mulla muodot muumien ja töissä saan riittävästi liikuntaa kun lapioin sikojen karsinoita joka ikinen päivä. Sitä paitsi, minua rakastetaan siitäkin huolimatta että omistan elintasovatsan. Enkä jaksa edes hävetä sitä että tämän julkaisun kuvassa poseeraan letti pystyssä koska en jaksanut sen kummemmin laittaa sitä.

Muumien filosofiaa lainaten: Eräitä asioita ei pidä ajatella, ei saa pohtia liian paljon. Tämän viisauden kertoo meille Hemuli, jolla on päällään aina sama violetti mekko. Taidan käväistä kirjakaupassa ja ostaa muumien filosofiasta kertovan kirjan, jotta voin masentuneena sitä lukea. Suosittelen samaa kaikille.

Suvi Seppälä

Päivi Haanpää

Maanantai

Isoäidiltä peritty herätyskello rämisi maaliskuunharmaassa aamussa. Katju kurkotti sitä kohti, haparoi saamatta silmiään auki.

- Perkele, hänen unisilta huuliltaan pääsi. - Tuo kello vielä tappaa mut.

Katju yritti poimia vekkaria lattialta, mutta sepä puri Katjua peukaloon. Katju vei jomottavan sormen suuhunsa, istui vuoteen laidalla kuin pieni lapsi. Verhojen takaa saattoi aavistaa auringonnousun.

Tiistai

Rappukäytävässä lemahti jokin hapan ja seisahnut. Petja sorautti avaimen lukkoon, väsytti, harteita särki lehtien kantamisen jäljiltä.

- Hei, hän mutisi eteiselleen. Hiljaisuus vastasi - taas. Ikkunan takana huokuva koivu yritti avata tuuletusikkunan, mutta Petja ei halunnut asuntoonsa mitään vihreää. Petja veti tummanruskeat verhot lasien eteen ja käpertyi sänkyynsä. Koivu koputti ikkunaa vielä kerran.

Keskiviikko

Kirjaston nettikoneille pääsi kerrankin nopeasti. Katju tarkisti sähköpostinsa. ” Perjantai ok, seiskalta? ” ” Silloin klubilla ”, Katju kirjoitti takaisin. Enää kaksi yötä, ja hän saisi tietää, kuka lähetti noita pieniä viestejä. Katju painoi kämmensä koneen näytölle. Kuului hurinaa, Katju kuvitteli sen kehräykseksi.

Torstai

Sähköposti kilahti uuden viestin merkiksi. Petja käännähti vuoteella, puraisi huultaan ja nousi koneelle. ” Ota joku kirja mukaan ”, viestissä pyydettiin. ” Kysymysten kirja ”, Petja vastasi. Kirja avautui eri kohdilta vuoteen vieressä, ei osannut päättää, mitä ensin kysyisi. Petja laittoi kirjan valmiiksi povitaskuun. Sieltä kuului vaimeaa kahinaa.

Perjantai

Hikeä, mustia vaatteita, hiuslakkaa, pitkiä sääriä, oluttahmaa lattialla. Katju näki vielä tyhjän tanssilattian keskellä miehen, jota tiesi etsivänsä.

- Sulla on Nerudaa mukana, Katju sanoi.
- Shh, Petja kuiskasi. Kun he avasivat Kysymysten kirjan, runojen alla oli vastauksia. Katju suuteli Petjaa. Kukaan ei huomannut, kun he lähtivät, mutta kaikki tiesivät.

Lauantai

Maaliskuinen sade vaihteli lumena ja vetenä. Petja kietoi peiton tiukemmin itsensä ja Katjun ympärille, kuoreksi kahden alastoman ympärille.

- Sinä se et paljoa puhu, Petja sanoi.
- Puhunpas, Katju sanoi ja vaikeni.

Risuoksainen koivu rasautteli oksiaan ikkunaa vasten ja Petja tiesi, etteivät he ikkinä Katjun kanssa tulisi samanlaisiksi. Petja kirjoitti Katjun selkään ”rakastan”, yhä uudelleen, kunnes huone hämärtyi taas. Peiton alla ei paleltanut.

Sunnuntai

Pyhäpäivän aamuna pihakoivu veisasi hartaasti tuulen kanssa. Katju heräsi ensin, Petja lähes heti hänen jälkeensä.

- Mä olen toisenlainen kuin sä, Katju sanoi ja piti Petjasta kiinni.
- Sä voit olla, Petja sanoi. Katju tiesi, että huomenna herätyskello rämisisi yksinään. Neruda myhäili kirjan takakannessa. Huoneessa paistoi aurinko.

Olen Päivi Haanpää, Pohjanmaan kirjoittajakoulun vastuuopettaja. Pidän PKK:n opiskelijoille oppitunteja, laadin lukujärjestykset, pidän yhteyttä opiskelijoihin ja muihin opettajiin sekä laadin opetussuunnitelman. Ja ehtiessäni kirjoitan itse, tietenkin!

Tähän verkkolehteen kirjoittamani teksti on muotolähtöinen. Siinä on seitsemän ”seitsemän virkkeen novellia”, jotka yhdessä muodostavat yhden novellin. Kirjoi-

tusprosessi muodostui siis itse itselleni antamastani kirjoitustehtävästä, ja nyt nähtävillänne on novellin ensimmäinen versio.

Anna, lehtemme päätoimittaja, pyysi minultakin tekstiä – ja antoi alle viikon aikaa kirjoittaa. Päätin, että teen tuntiharjoitustyypin tekstiä, sellaisen, jonka voi purskauttaa kohtuullisen lyhyessä ajassa. Ehkä myöhemmin palaan tekstiin, muokkaan ja viilaan, poistan ja lisään. Mutta nyt se on luettavissa täältä. Keskenäinen, kyllä. Mutta keskenäinen teksti on jo paljon enemmän kuin pelkkä ajatus, että ”vois joskus kirjoittaa jotain”. PKK:ssa kirjoitetaan. Suosittelen!